

Diplomant: Petr Šlejmar, 5. ročník VV-ZUŠ, prezenční studium

Téma práce: Krajina a přítomnost člověka v ní

Oponent: PhDr. Jaroslav Bláha, Ph.D.

Sám diplomant v Závěru (str. 44) zdůraznil zásadní úskalí své práce: „udržet mnohostranně se rozbíhající tematiku, kdy se prolínaly a zase rozdělovaly cesty uměleckohistorické, filozofie, pedagogiky, estetiky i přírodních věd.“ Právě toto úskalí se Petru Šlejmarovi nepodařilo překročit – zmíněné cesty se totiž v předložené práci spíše rozdělují, nebo ještě přesněji rozcházejí, než prolínají. Ještě jedno úskalí odhalil v poslední větě Závěru, a sice že „téma je tak obsáhlé, že jen každý podnět by mohl být zpracován několikasetstránkovou studií“. Řešení, pro které se diplomant rozhodl, bylo to nejhorší, které se nabízelo. Místo aby „ohromnou šíři tématu“ zúžil na konkrétní dílčí problém spojený s koncepcí vlastní výtvarné práce, volil přesně opačný postup: zachování tématu v jeho monstrózní šíři a nepřehledné rozmanitosti s nešťastným záměrem „výrazně ustoupit z obsáhlých analýz některých v práci nastíněných konceptů a teorií. To také dodržel – i když zmíněné koncepty a teorie spíše zamlžil než nastínil. A aby dodržel slovo, zredukoval rozsah diplomové práce na 45 stran (asi 35 normostran), které rozdělil do čtyř kapitol, z nichž první dvě by se daly zpracovat v mnohadílném cyklu, a Závěru. Přitom každou kapitolu pojal jako samostatný problém, který se snaží nastínit v jeho komplexnosti. Výsledkem je mozaika vzájemně nezávislých kapitol, která ani v náznaku nevytváří koncepčně provázaný celek.

Vzhledem k velice lapidárnímu rozsahu práce jsou informace, které autor v jednotlivých kapitolách poskytuje, značně telegrafické a s minimální – často přímo nulovou – výpovědní hodnotou. Přímo odstrašujícím příkladem je kapitola 1. Historické souvislosti a vývoj (čeho?), kde na pouhých sedmi stranách vystavěl diplomant velkolepou historickou mozaiku od jeskynních maleb paleolitu do nejžhavější současnosti. Jednotlivým vývojovým epochám (pravěk, starověk, středověk, novověk atd.) věnuje diplomant tolik pozornosti, že mu ani nestojí za to, aby je odděloval odstavci. Tak např. souvislost tématu s „velkými kulturami starověku“ dokázal diplomant postihnout v souvětí o třech stručných větách – tedy na necelých třech řádcích. To je výkon, který by si zasloužil zápis do Guinnessovy knihy rekordů.

Následující kapitola – 2. Fenomén krajina – je ve svém rozsahu 14 stran zpracována zdánlivě důkladněji. Je však roztržena spoustou zorných úhlů pohledu tak, že je téměř nepřehledná. Především uniká souvislost s meritem problému, což je ovšem zároveň způsobeno i tím, že žádné meritum neexistuje – alespoň já jsem je z teoretické části práce nevypreparoval. Objevuje se – jaksi mimoděk – v poněkud zastřené podobě až v kapitole Reflexe vlastní výtvarné práce v konkrétnějším spojení s výtvarným záměrem. Samotná výtvarná práce, skládající se ze tří diptychů, je jediným pozitivem zpracování diplomového úkolu.

Kapitola 3. Pedagogické uchopení tématu se pohybuje v mlžných náznacích adekvátních teoretické části. Obdobně tragická je i jazyková kultura. Vedle vět, v kterých chybí sloveso či které jsou nedokončené a spousty gramatických chyb se objevují skutečné gramatické „lahůdky“ typu: „Takovéto místa mě vždy fascinovali...“

Celkové úrovni diplomové práce odpovídá i její grafická úprava: řádkování 2 s občasným čtyřřádkovým oddělením odstavců působí jako „typografický ementál“, obrazová dokumentace je bez ladu a skladu rozmanitých formátů zařazena do přílohy v závěru práce, atd., atd.

Doporučuji, aby si diplomant připravil k obhajobě následující okruhy problémů“

1. Jasně vymezit meritum problému, který je příliš široce formulován v názvu práce a naznačit změnu koncepce, která s tímto upřesněním souvisí
2. Začlenění konceptu vlastní výtvarné práce do kontextu současné výtvarné kultury.

Návrh hodnocení: Dobře